

Dato: 3.5.2024

Navn: Anonym

Spørsmål: For et halvt år siden gikk jeg ut av et veldig dårlig forhold, og siden da har jeg slitt veldig med hvem «jeg» er, og hva jeg burde gjøre. Lurte på om en Tarot lesing kunne hjulpet meg med dette?

Kort.1. fem sverd opp-ned. En kamp har tydelig funnet sted engang i fortiden. Hvor mange involverte, flere enn to? Bitterhet og fiendtlighet var daglig rutine. Ingen gikk av med seieren her. Det virker som en runddans med sverdene, ordkrig og dragkamp, anklage på anklage. Ingen ville slippe taket, hvem hadde rett? Sannheten var ikke lett å finne i dette grå følelsesløse landskapet, man prøvde liksom flerre tåken opp og hente tordenskyene inn, i desperasjon, man hadde hørt et sted at etter stormen kommer det en regnbue. Var det bare en illusjon? Men tåke er formløst og uten begynnelse eller slutt, å forsøke å sette ord på ting og å samtale løsningsorientert blir umulig. Men hva var tåken, eller er spørsmålet snarere, var det et menneske her som ikke var annet enn tåke? Nesten som en illusjon av et menneske, ingen røtter og ingen kjerne. Som en ånd uten kropp. Er dette involvering på flere plan, i flere tider, flere generasjoner? Det spøker for noen her, gjenganger-aktig.

Kort.2 Månen. Nå trer vi for alvor inn i illusjonenes verden, eller sann kan det føles. En «lunatic» underverden, liksom på baksiden av det daglige kjente, et indre mørke. Nesten som en hallusinasjon, men å ta medikamenter for å finne fram, har ingen hensikt i dette landskapet. Man er på utsiden av seg selv og det som før var vanlige virker helt absurd. En ensom kamp mellom fornuft og følelser. Det er som å bli satt fullstendig tilbake, til en ur-tilstand, barndommens dal, eller menneskehetens opprinnelse, før fødselen,

igjen dette temaet, gjengangere. Denne nådeløse kampen fra kort 1. går som ett ekko fra fortiden til nåtiden, når og hvor begynte egentlig dette dramaet, er det kampen mellom kjønnene? Mellom moderen og faderen? Eller rett og slett det mørke og det lyse? Et arketypisk menneskelig drama, dypt, tidløst. Men her er ingen klare grenser, og det er vanskelig å finne seg selv når man ikke har noen egentlige forbilder, eller er annerledes. Den lille krepsen i forgrunnen, dekker sin hudløse sårbare tilstand, etter beste evne med sitt skall. Den insisterer, ikke av sinne eller hat, men av naturlig dragning mot å ville bli fullstendig og hel, voksen. Den føler instinktivt, det er en vei her. Den lytter og værer, intuisjonen er vekket, en dyp kontakt med det skjulte. Både det levende og døde. Det spøker et sted, i tårnene. Man ventet på lynet og torden fra guds hånd til å vekke en ut av fangenskapet, men i denne underverdenen er det mystiske andre krefter som rår. Noe drar en videre, som tidevann og månefaser, naturens sykluser.

Kort 3. knekten av kopper opp-ned. I fremtiden: Månelandskapet har blitt tørt og sandaktig, man har forflyttet seg, kanskje til et nytt sted. Noen har fått tak i et beger her. Men å slukke sine sorger er ikke løsningen. Dette begeret er fylt av noe helt annet. Det er den hellige gral. Ja, så dypt kan det føles, så sterkt er ønsket. Å finne kilden til alt liv. Personen føler seg fortsatt på hode og i bakvendt land, men det er et håp her. Det er ikke lett å holde balansen, mellom å være en fasade og være i sannhet seg selv. Kortet refererer til tarot kortet døden, men med et psykisk tema. Noe i en selv må dø for at virkelig transformasjon er mulig. Man må inn i en forvandlings prosess, og kortet forteller om å finne en mening med livet og tilværelsen, dypt i kjernen av oss selv. Uansett hva andre tenker om oss. Nærmest fødes på ny og starte en helt ny livsreise.

Oppsummering: Denne konflikten i fortiden var opprivende på så mange plan, og kastet en helt tilbake til en gammel sårbar tilstand man nesten ikke visste fantes. Det gikk forbi selve konflikten og nådde dypt inn i det kollektivt ubevisste. Nesten som noen plantet sine egne traumer inn i en selv, og man visste ikke lenger hva som var en selv. Da bruddet endelig var et faktum var man så satt tilbake at det ble som man ikke hadde en identitet lenger. Samtidig vekket dette helt nye sider i en selv, der man plutselig kunne se igjennom sløret og være på «den andre siden». Å se alt dette er overveldende når man ikke har begreper eller språk eller et sted å plassere opplevelsen. Men potensialet er enormt, det er duket for en helt ny livsreise og å virkelig finne seg selv. Ved å lese om og utdanne seg på temaer som psykologi, okkultisme, mystikk, åndelighet og meditasjon, ja, virkelig søke etter den hellige gral, vil man kunne bli født på ny. Og man vil nesten ikke være til å kjenne igjen, for andre og til og med seg selv. Det vil være en langsom prosess, der rolig og med selvkjærlighet, man gir seg selv, dråpe for dråpe, kunnskap og visdom og livseliksir, og i samme modus dråpe for dråpe, slipper det gamle. Så vil man bli den stolte ridderen, på den hvite hesten, beundret, men også respektert. Ikke fordi man farer med skremser eller feker vilt fra seg i frykt. Men fordi man kjenner seg selv og livets og sjelens dype mysterier, og ser forbi det overfladiske, følger et kall. Å se sannheten, men ikke som intellektuelle rasjonelle faktum, men snarere som meditative symboler, gudskontakt. Og slik vil være en foregangsperson og bane ny vei, for andre i lignende situasjoner. Ja, det er mulig man vil finne en helt egen metode for helbredelse. Dråpene fra den hellige gral kan utføre mirakler, mirakuløse transformasjoner vil kunne finne sted.